

Kitab Daniel - Nomer Salapan Puluh Genep

Pamakéan Rangkep Tilu tina Nubuatan: Muka Konci Kerangka Nubuat pikeun Poe-poe Panungtungan

Jeff Pippenger
2024-02-29

Raraga pesen nubuat William Miller nyaéta dua kakawasaan nu nyababkeun kajugrugaan, nyaéta paganisme dituturkeun ku kapapaan, sedengkeun raraga pesen nubuat Future for America nyaéta tilu kakawasaan nu nyababkeun kajugrugaan, nyaéta paganisme, dituturkeun ku kapapaan, dituturkeun deui ku Protestanisme murtad, nanging sakabéhna lumangsung babarengan dina ahir jaman. Hiji konci nubuat anu utama pikeun pangartian nubuat Miller nyaéta yén “the daily” dina kitab Daniel mangrupa lambang paganisme, sabab éta ngadegkeun patalina dua kakawasaan nu nyababkeun kajugrugaan, anu tuluy jadi raraga pangartian nubuatna. Hiji konci nubuat anu utama pikeun pangartian nubuat Future for America ogé nyaéta yén “the daily” dina kitab Daniel mangrupa lambang paganisme, sabab kacumponan sajarah paganisme ngadegkeun runtuyan kajadian dina Daniel pasal sabelas ayat opat puluh jeung opat puluh hiji, anu tuluy jadi raraga pangartian nubuat Future for America.

Sakumaha salawasna kajadian dina unggal cahya anyar, kamajuan bebeneran anu dibuka segelna dina taun 1989 dina waktu runtuhna Uni Soviét diparéntah ku perang ku rupa-rupa sora. Perlawanan anu dilancarkeun ngalawan bebeneran éta salawasna ngahasilkeun pamahaman anu leuwih écés ngeunaan bebeneran. Dina kontrovérsi-kontrovérsi awal ngalawan bebeneran anu kapanggih dina genep ayat panungtungan Daniel sabelas, sababaraha aturan nubuat anu aya dina Alkitab dipikawanoh minangka bukti-bukti anu penting pikeun ngadukung nambahanana pangaweruh anu lumangsung nalika kitab Daniel dibuka segelna dina taun 1989. Ayeuna urang keur mertimbangkeun salah sahiji aturan éta, anu ku urang disebut “tilu panerapan nubuat.”

Urang ngamimitian ku ningali dua panerapan tilu-rangkap anu dina hiji tingkatan mangrupikeun garis anu sarua, tapi dina tingkatan séjén béda. Dua manifestasi kahiji Roma (pagan jeung papal), netepkeun manifestasi katilu, nyaéta Roma Modéren. Dua manifestasi kahiji Babul (Babel jeung Babul), netepkeun manifestasi katilu, nyaéta Babul Modéren. Roma Modéren téh nyaéta sato galak dina Wahyu tujuh welas anu ditumpakan jeung diparéntah ku Babul Modéren. Maranéhna béda écésna sakumaha béda kobo jeung kudana, tapi maranéhna ogé silih lakonan cabul rohani, ku kituna dina tingkatan éta maranéhna téh hiji. Aya dua panerapan triple nubuat séjén anu miboga hubungan anu sarupa.

Dua manifestasi kahiji ti Elia (Elia jeung Yohanes Pembaptis), netepkeun Elia katilu dina poé-poé panungtungan. Sarta babarengan jeung éta, dua utusan kahiji anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Perjangjian (Yohanes Pembaptis jeung William Miller), netepkeun utusan anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Perjangjian dina poé-poé panungtungan. Aya tilu hal anu penting pikeun dipikawanoh dina dua garis panerapan rangkep tilu tina nubuat ieu.

Hiji hal kahiji nyaéta yén para wakil sajarah anu sabenerna tina dua jalur penerapan rangkep tilu tina nubuat, dina hakekatna, mangrupikeun tokoh-tokoh sajarah anu sarua; nanging tujuan maranéhna dina dua gambaran éta béda écés. Hal kadua nyaéta ngarti kana naon bédana antara dua penerapan rangkep tilu tina nubuat anu raket patalina éta. Bédana nyaéta yén Élias ngalambangkeun hiji padamelan lahiriah dina poé-poé panungtungan, sedengkeun utusan anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Perjangjian ngalambangkeun hiji padamelan batiniyah dina poé-poé panungtungan.

Poin katilu anu kudu diperhatikeun nyaéta yén Yesus, salaku Alfa jeung Omega, ngaidéntifikasi Élia nu katilu, sarta ogé utusan nu katilu anu nyiapkeun jalan, jeung duanana hiji utusan Élia nu kahiji jeung nu panungtung, sarta hiji utusan nu kahiji jeung nu panungtung anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Perjangjian. Utusan Élia tina malaikat kahiji jeung utusan Élia tina malaikat katilu ngawangun minuhan Élia nu katilu, sarta utusan anu nyiapkeun jalan digambarkeun minangka utusan tina gerakan-gerakan boh malaikat kahiji boh malaikat katilu.

Nabi Elia méré hiji gambaran ngeunaan pasanggiri dina poé-poé panungtungan antara umat Allah jeung persatuan tilu rupa Romawi Modéren dina pasanggiri di Gunung Karmel.

Gunung Karmel perenahna di Israil beulah kalér, deukeut basisir Laut Tengah. Gunung ieu ngalegaan kira-kira ti kalér-kulon ka kidul-wétan sarta ngabentuk jajaran pasir anu nonjol, manjang sakitar 39 mil (63 kilométer). Lebak Megiddo, anu ogé katelah Lebak Yizreel, perenahna di kidul-wétaneun Gunung Karmel. Gunung Karmel jeung Lebak Megiddo téh kawilang padeukeut lamun ditempo tina jarakna. Jarak antara duanana, dina garis lempeng, kira-kira 20 nepi ka 25 mil (32 nepi ka 40 kilométer). Di beulah kuloneun Gunung Karmel aya Laut Tengah, sedengkeun di beulah wétaneun Lebak Megiddo jeung Lebak Yizreel aya Laut Galilea, anu ogé katelah Situ Tiberias atawa Situ Kinneret.

Dina Kitab Wahyu, perang Armagedon nandakeun Lebak Megido, sarta ilham teu ngersakeun sangkan para nu diajar nubuat percaya yén Kitab Wahyu nuju ngaidéntifikasi pesenna dina harti literal; ku sabab éta, nalika éta ngaidéntifikasi Armagedon (Megido) minangka Armagedon, éta ngagunakeun kecap “har,” anu hartina gunung, pikeun ngajelaskeun yén éta perang téh mangrupa gambaran rohani ngeunaan perang pamungkas anu ku naga, sato galak, jeung nabi palsu dunya dipingpin ka dinya.

Ku nganggitkeun Megiddo minangka Armageddon, Yohanes mastikeun yén éta henteu kudu dipikaharti minangka hiji tempat géografis anu literal, sabab Megiddo téh hiji lebak jeung henteu miboga gunung. Teu jauh ti dinya aya Gunung Karmel, tempat kajadianana papanggihan Élia jeung Ahab sarta para nabi Izébel; ku kituna, boh Megiddo boh Gunung Karmel duanana mangrupa gambaran tina perang panungtungan Armageddon.

Lamun anjeun ngagambar hiji segitiga kalawan Yerusalem, Gunung Karmel, jeung Lebak Megido, Yerusalem bakal aya di juru tenggara segitiga éta, sedengkeun Gunung Karmel di kalér-kulon jeung Lebak Megido di kalér-wétan. Wewengkon anu sacara simbolis ngagambarkeun perang Armagedon diwatesan ku dua sagara, sarta raja ti kalér (palacuran Babul Modéren) ngahontal tungtungna di antara dua sagara jeung gunung suci anu mulya. Jeung dina mangsa éta, mangsa

pacobaan manusa ditutup.

Tapi beja ti wetan jeung ti kalér bakal nageumpeurkeun anjeunna; ku sabab éta anjeunna bakal indit kalawan amarah anu kacida gedéna pikeun ngancurkeun, jeung pikeun ngabasmu loba jelema nepi ka tumpes. Jeung anjeunna bakal masang kémah-kémah karatonna di antara sagara-sagara dina gunung suci anu mulya; nanging anjeunna bakal nepi ka ahirna, sarta moal aya saurang ogé anu nulungan anjeunna. Jeung dina waktu éta Mikail bakal nangtung, pangéran agung anu nangtung pikeun barudak bangsamu: sarta bakal aya mangsa kasangsaraan anu can kungsi aya ti saprak aya hiji bangsa nepi ka waktu éta kénéh: sarta dina waktu éta bangsamu bakal disalametkeun, nyaéta unggal jalma anu kapanggih katulis dina kitab. Daniel 11:44–12:1.

Palaksanaan rangkep tilu ngeunaan Élias ngagambarkeun pasanghareupan lahiriah umat Allah jeung raja ti kalér, anu jadi kapala tina pakumpulan rangkep tilu, nyaéta naga, sato galak, jeung nabi palsu, anu ngantunkeun dunya ka Armagedon. Tilu musuh Élias, anu ngalambangkeun pakumpulan rangkep tilu éta, nyaéta Ahab, anu jadi raja tina sapuluh kaom kalér, anu ngagambarkeun sapuluh raja dina Wahyu tujuh welas, anu ngalakukeun cabul jeung sundal Babul, sarta anu sapuk mikeun karajaan maranéhna ka sundal éta salila “sajam”, nyaéta “jam” krisis hukum Minggu. Sundal Babul dilambangkeun ku Isebel, sarta nabi-nabi Baal jeung imam-imam leuweung milik Isebel ngagambarkeun nabi palsu.

Krisis hukum Minggu dimimitian ku hukum Minggu anu enggal sumping di Amérika Serikat sarta dipungkas nalika Mikail nangtung. Nalika hukum Minggu éta sumping, sora kadua tina Wahyu pasal dalapan welas nyaur domba-domba Allah anu séjén supaya kaluar ti Babul. Mangsa ti waktu panggero pikeun kaluar ti Babul nepi ka panutupan waktu kasempetan téh nya éta mangsa panghukuman ka sundal Babul. Éta ogé mangrupa mangsa nalika Roh Suci dicurahkeun tanpa ukuran. Éta téh “jam,” nalika sapuluh raja sapuk pikeun maréntah babarengan jeung sundal Tirus, anu henteu dipopohokeun deui. Éta téh “jam,” tina “lini” anu agung dina Wahyu sabelas, nalika saratus opat puluh opat rébu diangkat jadi panji.

Jeung raja-raja di bumi, anu geus ngalakukeun cabul sarta hirup dina kanikmatan jeung manehna, bakal ngadu’ a jeung ngarandapan kasedih ku manehna, waktu maranéhna ningali haseup kadurukna, nangtung ti kajauhan ku sabab sieun kana panyiksa dirina, bari nyarita, Cilaka, cilaka, éta kota gedé Babul, éta kota anu kawasa! sabab dina sajam wungkul panghukuman ka maneh geus datang. Wahyu 18:9, 10.

Sakumaha Yohanes nandaan Megido minangka gunung (“har”) Megido pikeun netelakeun hiji bebeneran rohani, lain harfiah, kitu deui panghukuman ka sundal Babul jeung Tirus ditandaan lumangsung dina mangsa “sajam,” sarta ogé dina hiji “poé.”

Ku sabab éta, bala-balana bakal tumiba ka dirina dina hiji poé: maot, kasedihan, jeung kalaparan; sarta manéhna bakal tumpur dibakar ku seuneu; sabab kuat Gusti Allah anu ngahakiman dirina. Wahyu 18:8.

Sanggeus 22 Oktober 1844, waktu nubuatan henteu deui kudu diterapkeun sacara nubuatan, sarta ku kituna pangadilan kana kakawasaan kapapaan digambarkeun lumangsung dina hiji “jam,” sarta

ogé dina hiji “poé.” “Jam” pangadilanana téh nyaéta mangsa nubuatan ti mimiti hukum Minggu di Amérika Serikat nepi ka waktu panto kasempetan ditutup. Penting pikeun nandaan mangsa ieu nalika ngémutan Élia dina poé-poé panungtungan, sabab peperangan Élia di Gunung Karmel lumangsung sanggeus pangujian batiniah umat Allah dina poé-poé panungtungan, sarta mangsa pangujian boh pikeun garéja boh pikeun dunya ngandung awal jeung ahir nubuatan anu sarua.

Dua sora dina Wahyu dalapan welas ngagambarkeun dua panggero anu béda ka dua garéja. Garéja kahiji nyaéta saratus opat puluh opat rébu dina Wahyu pasal tujuh, jeung garéja kadua anu dipanggero téh nyaéta jalma réa anu kacida lobana dina Wahyu pasal tujuh. Panggero ka saratus opat puluh opat rébu dilaksanakeun nalika Roh Suci keur dicurahkeun kalayan ukuran, sedengkeun panggero ka jalma réa anu kacida lobana dilaksanakeun nalika Roh Suci keur dicurahkeun tanpa ukuran.

Nabi nyarios, “Abdi ningali malaikat sejen turun ti sawarga, ngabogaan kawasa anu gedé; sarta bumi jadi caang ku kamulyaan-Na. Jeung anjeunna ngagero kalawan tarik ku sora anu kuat, saurna, Babul anu gedé geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi tempat padumukan roh-roh jahat” (Wahyu 18:1, 2). Ieu téh pesen anu sarua jeung anu dipaparinkeun ku malaikat kadua. Babul geus rubuh, “lantaran manéhna geus ngajadikeun sakumna bangsa nginum anggur murka tina cabulna” (Wahyu 14:8). Naon éta anggur téh?—Ajaran-ajaran palsu. Manéhna geus maparin ka dunya hiji poé Sabat palsu gaganti Sabat tina parentah kaopat, sarta geus ngulang kabohongan anu mimiti diucapkeun ku Iblis ka Hawa di Éden—kalanggengan alamiah jiwa. Loba kasalahan séjén anu sajinis geus disebarkeunana ka mana-mana, “ngajarkeun parentah-parentah manusa pikeun dijadikeun doktrin” (Mateus 15:9).

“Waktu Yesus ngamimitian palayanan-Na di hareupeun umum, Anjeunna nyucikeun Bait Allah tina panajisan anu ngahina kasucianana. Di antara kalakuan-kalakuan panungtungan dina palayanan-Na aya panyucian anu kadua ka Bait Allah. Kitu deui dina padamelan panungtungan pikeun masihan panggeuing ka dunya, dua panggero anu béda ditepikeun ka gereja-gereja. Amanat malaikat anu kadua nyebut kieu, ‘Babul geus rubuh, geus rubuh, kota anu agung éta, lantaran manéhna geus mere inuman ka sakumna bangsa tina anggur amarah ku jinahna’ (Wahyu 14:8). Jeung dina ceurik tarik tina amanat malaikat anu katilu kadéngé hiji sora ti sawarga nyebut, ‘Kaluar maraneh ti dinya, eh umat-Ku, supaya maraneh ulah milu kana dosa-dosana, jeung supaya maraneh ulah katarajang ku bala-balana. Sabab dosa-dosana geus ngahontal ka sawarga, jeung Allah geus emut kana kalalimanana’ (Wahyu 18:4, 5).” Selected Messages, buku 2, 118.

Malaikat anu gagah perkasa téh turun pikeun ngalaksanakeun Wahyu pasal dalapan welas, nalika gedong-gedong badag di Kota New York diruntuhkeun dina tanggal 11 Séptémber 2001, bareng jeung datangna “angin ti wétan” Islam. Tuluy anjeunna sasauran “kalawan gagah jeung sora anu tarik, pokna, Babul anu agung geus runtuh, geus runtuh, sarta geus jadi tempat padumukan sétan-sétan.” Saterusna dina ayat opat aya deui sora “kadéngé ti sawarga, saurna, ‘Kaluarlah ti dinya, eh umat Kami.’” Eta dua sora téh nyaéta “dua panggero anu béda anu ditepikeun ka gereja-gereja.” Dua gereja Allah anu béda dina poé-poé panungtungan téh diidentifikasi minangka saratus opat puluh opat rébu jeung jalma réa anu agung.

Mangsa pangwatesan pikeun saratus opat puluh opat rébu dimimitian ku Islam tina Cilaka katilu, anu ku Yesaya diidentifikasi minangka “poé angin ti wétan.” Mangsa pangwatesan éta réngsé ku hukum Minggu anu baris geura datang di Amérika Sarikat sarta panerapan tanda sato galak. Sato galak éta téh raja kalér palsu, kapala Babul modéren. Babul nyaéta singa dina Daniel pasal tujuh, sarta nabi anu henteu taat ti Yuda, anu ngawakilan Adventisme Laodikia, anu paéh dina mangsa anu dimimitian ku “kalde” Islam (11 Séptémber 2001), sarta dipungkas ku “singa,” (Babul Modéren).

Dina mangsa anu dilambangkeun minangka “kubur” nabi anu henteu nurut tina Adventisme Laodikea, hujan panungtungan ditakarkeun, sakaligus aya pangersa anu béda ditujukeun ka garéja saratus opat puluh opat rébu. Nalika mangsa éta béak, dina “jam” tina “gempa gedé”, anu ngalambangkeun hukum Minggu di Amérika Sarikat; mangsa sora kadua tina Wahyu dalapan belas sumping babarengan jeung diberlakukana tanda sato galak, anu mangrupa tanda raja kalér. Dina waktu anu sarua Islam tina Cilaka katilu dipaké pikeun mawa hiji pangadilan anu ngaronjat laun-laun ka atas hiji dunya nu murtad. Amanat anu diproklamasikeun ku “panji” saratus opat puluh opat rébu salila pangersa kadua anu béda éta ka garéja tina “rombongan anu gedé” ngaidéntifikasi “tanda” tina “raja kalér”, jeung peran Islam tina Cilaka katilu, anu dilambangkeun minangka “barudak ti wétan”.

Warta anu ngamurkaan kakawasaan kapapaan dina ayat opat puluh opat tina Daniel pasal sabelas, jeung warta anu ngamimitian pancacadan getih kapapaan nu pamungkas, digambarkeun minangka “beja ti wetan” (Islam) jeung “ti kalér” (tanda sato galak). Dina mangsa éta, sakumaha dina mangsa saméméhna, Islam tina “angin wetan” mawa panghukuman ka Amérika Sarikat pikeun ngamimitian mangsa éta, sarta mangsa éta réngsé nalika raja ti kalér nepi ka tungtungna, “di antara sagara-sagara jeung gunung suci anu mulya”, di lebak Megido jeung Gunung Karmel.

Mangsa pangadilan pikeun Babul modéren anu ngalambangkeun ranjang maotna (kuburna), dimimitian ku lambang wetan sarta ditungtungan ku lambang kalér, sakumaha ranjang maot pikeun nabi Laodikia anu henteu taat ditungtungan dina panggero béda anu kahiji ka jamaah-jamaah. Kubur (ranjang maot) anu jadi tempat dikurebkeunana boh nabi palsu ti Betel boh nabi Yuda anu henteu taat dilambangkeun di antara hiji “kalde” jeung hiji “singa”.

Élia ngalambangkeun umat Allah dina poé-panungtungan anu dihadean ku musuh nu tilu rupa, anu dilambangkeun ku Ahab, Izébéel, jeung nabi-nabi Izébéel. Izébéel mangrupikeun lambang kakawasaan kapapaan dina garéja kaopat, nyaéta Tiatira, jeung nabi-nabina di Karmel dilambangkeun ku nabi-nabi Baal jeung imam-imam paséban. Baal ngalambangkeun déwa lalaki, ari imam-imam paséban ngalambangkeun Asytarot, déwa awéwé; ku kituna, nabi-nabi palsu Izébéel ngawengku lalaki jeung awéwé, ngalambangkeun gabungan Garéja jeung Nagara anu dilambangkeun ku gambar sato galak dina kitab Wahyu.

Nagara Amérika Sarikat anu mimitina ngadegkeun hiji gambaran tina sato galak di Amérika Sarikat sarta satuluyna di dunya, jeung Amérika Sarikat ogé anu jadi nabi palsu tina persatuan tilu rangkep. Ahab, raja ti sapuluh kaom, ngalambangkeun sapuluh raja dina Wahyu tujuh welas, nya éta naga, sarta Isebel nyaéta sato galak. Elia aya dina pasanghareupan jeung persatuan tilu rangkep

tina Babul modéren, di Gunung Karmel, tempat palacuran Babul nepi ka tungtungna kalayan euweuh nu nulungan. Penerapan rangkep tilu ngeunaan Elia ngalambangkeun pasanghareupan lahiriah anu ditepikeun ngalawan umat Allah dina poé-poé panungtungan, sarta Elia ngalambangkeun nabi anu aya dina pasanghareupan langsung jeung tilu kakawasaan éta.

Hiji unsur anu penting dina carita Élia nyaéta “hujan”, anu ngalambangkeun hujan ahir anu dicurahkeun dina sajarah pasanggiri éta. Nujul ka pasanggiri di Gunung Karmel, Élia geus netelakeun kalawan écés yén moal aya hujan, iwal nurutkeun kecapna. Mangsa anu ngantarankeun ka “jam” panghukuman Izébel nyaéta mangsa anu dilambangkeun ku “sora” anu béda anu kahiji anu dipasihkeun ka garéja-garéja. “Sora” éta sumping dina 11 Séptémber 2001, sarta dina mangsa éta “hujan” téh ngan ukur “diukur”, sarta dina mangsa éta, aya dua pesen hujan ahir anu silih tanding anu kaasup dina perdebatan Habakuk. Nu hiji nyaéta pesen palsu ngeunaan ceurik pikeun Tammuz, anu ngawakilan “pesen katengtreman jeung kaamanan”, sarta nu hiji deui nyaéta pesen anu sajati ngeunaan Kasangsaraan anu katilu tina Islam.

Pesen “hujan ahir” anu sajati téh dumasar kana peran Islam tina Woe katilu. Éta pesen asalna tina hiji sumber (nyaéta Future for America), sarta éta dua pesen silih pasalia pikeun ngarebut kalungguhan pangutamana nepi ka sajarah negeskeun kasaluyuan pesen anu sajati, sarta ogé negeskeun kabodoan tina pesen “karapihan jeung kaamanan” dina mangsa saperti kieu.

“Nubuat-nubuat Daniel jeung Yohanes kudu kaharti. Eta silih nerangkeun. Eta maparin ka dunya bebeneran anu kudu kaharti ku sarerea. Nubuat-nubuat ieu kudu jadi kasaksian di dunya. Ku kacumponanana dina poé-poé panungtungan ieu, eta bakal ngajelaskeun dirina sorangan.” Kress Collection, 105.

Panggenepan kahiji Élia dina panerapan rangkep tilu ngeunaan Élia, diteguhkeun ku Élia nu kadua, anu ku Isa diidentifikasi minangka Yohanes Pambaptis. Babarengan, éta dua saksi netepkeun Élia nu katilu.

Jeung sanggeus maranéhna indit, Yesus mimiti ngadawuh ka balaréa ngeunaan Yohanes, “Naon anu ku maranéh indit ka gurun keusik rék ditempo? Naha sabatang eurih anu kagoyang ku angin? Tapi naon anu ku maranéh indit rék ditempo? Naha saurang lalaki anu maké pakean lemes? Tingali, anu maké pakean lemes mah aya di karaton-karaton raja. Tapi naon anu ku maranéh indit rék ditempo? Naha saurang nabi? Enya, Kami nyebutkeun ka maranéh, malah leuwih ti nabi. Sabab ieu téh anjeunna, anu ngeunaan anjeunna geus dituliskeun, ‘Tingali, Kami ngutus utusan Kami miheulaan raray anjeun, anu bakal nyiapkeun jalan anjeun di hareupeun anjeun.’ Saéstuna Kami nyebutkeun ka maranéh, di antara anu dilahirkeun ku awéwé can kungsi aya anu gugah leuwih agung batan Yohanes Pembaptis; sanajan kitu, anu pangleutikna di Karajaan Sawarga leuwih agung ti batan anjeunna. Jeung ti jaman Yohanes Pembaptis nepi ka ayeuna Karajaan Sawarga ngalaman kakasaran, sarta jalma-jalma anu ngagunakeun kakasaran ngarebut éta ku kakuatan. Sabab sakabéh nabi jeung Hukum geus ngaramal nepi ka Yohanes. Jeung lamun maranéh daék narima éta, ieu téh Elias, anu memang bakal sumping. Anu boga ceuli pikeun ngadéngé, muga ngadéngé.” Mateus 11:7–15.

Urang bakal neraskeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

“Kiwari, dina sumanget jeung kakawasaan Elias jeung Yohanes Pembaptis, utusan-utusan anu ditetepkeun ku Allah nuju nyaur perhatian hiji dunya anu keur ngadeukeutan pangadilan kana kajadian-kajadian anu khidmat anu moal lila deui bakal lumangsung patalina jeung jam-jam panungtungan masa panggilan rahmat sarta penampakan Kristus Yesus minangka Raja sagala raja jeung Gusti sagala gusti. Moal lila deui unggal jalma bakal diadili ku lantaran lampah-lampah anu dilakukeun dina jasad. Waktuna pangadilan Allah geus sumping, sarta ka para anggota garéja-Na di bumi dipasrahkeun tanggung jawab anu khidmat pikeun maparin panggeuing ka jalma-jalma anu saolah-olah nangtung pas di tepi karuksakan langgeng. Ka unggal manusa di sakuliah dunya anu daék merhatikeun, kudu dijelaskeun kalayan écés prinsip-prinsip anu keur dipertaruhkeun dina pasea agung anu keur lumangsung, prinsip-prinsip anu nangtukeun nasib sakumna umat manusa.”

“Dina jam-jam panungtungan mangsa pangujian pikeun anak-anak manusa ieu, nalika nasib unggal jiwa geus moal lila deui bakal diputuskeun salalawasna, Gusti Nu ngawasaan langit jeung bumi ngarepkeun garéja-Na hudang kana lampah saperti can kungsi saméméhna. Jalma-jalma anu geus dijadikeun bébas di jero Kristus ku jalan pangaweruh kana bebeneran anu mulya, ku Gusti Yesus dianggap sabagé umat pilihan-Na, anu dipaparin kautamaan ngaleuwihan sakumna bangsa séjén di sakuliah beungeut bumi; sarta Anjeunna ngandelkeun maranéhna supaya maranéhna nembongkeun pamuji ka Anjeunna anu geus nyaur maranéhna kaluar tina gelap kana cahaya-Na anu ajaib. Pangberkatan-pangberkatan anu dipaparinkeun kalayan kacida limpahna téh kudu ditepikeun ka batur. Warta hadé kasalametan kudu ditebar ka unggal bangsa, kaom, basa, jeung umat.”

Dina tetempoan para nabi baheula, Gusti kamulyaan digambarkeun keur maparin caang anu husus ka garéja-Na dina mangsa poék jeung teu percaya anu miheulaan kadatangan-Na anu kadua kalina. Salaku Panonpoé Kabeneran, Mantenna bakal medal ka garéja-Na, “mawa kaséhatan dina jangjang-Na.” Maleakhi 4:2. Jeung ti unggal murid sajati bakal sumebar hiji pangaruh pikeun kahirupan, kawani, pitulungan, jeung panyageurian anu sajati.

“Kadatangan Kristus bakal kajadian dina mangsa anu pangpoékna dina sajarah bumi ieu. Poé-poé Nuh jeung Lot ngagambarkeun kaayaan dunya pas saméméh datangna Putra manusa. Kitab Suci, bari nunjuk ka mangsa ieu, nyatakeun yén Iblis bakal digawe kalawan sagala kakawasaan jeung ‘kalawan sagala tipu daya kajahatan.’ 2 Tesalonika 2:9, 10. Karyana éta katingali écés dina poék anu beuki ngagedéan kalayan gancang, dina kasalahan anu kacida lobana, bid’ah, jeung panyasab dina poé-poé panungtungan ieu. Henteu ngan Iblis nuju ngagiring dunya kana panangkaran, tapi tipu dayana ogé keur ngaragikeun gareja-gareja anu ngaku kagungan Gusti urang Yesus Kristus. Murtad anu gedé bakal mekar jadi poék anu jero kawas satengah peuting. Pikeun umat Allah, éta bakal jadi peuting panggeuing, peuting ceurik, peuting panganiayaan ku sabab bebeneran. Tapi ti jero peuting poék éta cahaya Allah bakal caang.” Prophets and Kings, 716, 717.